

KERRY LONSDALE

**VIATA
,
PE CARE
AM VISAT-O**

Traducere din limba engleză
VALENTINA GEORGESCU

București
2019

Capitolul 1 Iulie

În ziua nunții noastre, logodnicul meu James a ajuns la biserică într-un sicriu.

De ani de zile visam momentul în care el mă așteaptă la altar, cu zâmbetul acela al lui, oferit în dar numai mie, zâmbetul care mă tulbura de fiecare dată. Dar în loc să îmi port pașii prin lăcașul sfânt către cel mai bun prieten al meu, prima și unica mea dragoste, eu participam la funeraliile lui.

Ședeam alături de părinții mei în sanctuarul plin de prieteni și rude. Ei ar fi trebuit să fie nuntașii noștri. În schimb, veniseră să își ia rămas-bun de la un om dispărut în floarea tinereții, mult prea devreme. Abia împlinise douăzeci și nouă de ani.

Ne părăsise. Pentru eternitate.

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz. Am oprit-o cu batista de hârtie zdrențuită din mână.

– Poftim, Aimee.

Mama mi-a dat una curată.

Am făcut-o ghemotoc în pumnul strâns.

– Mu-mulțumesc.

Un suspin mi-a sugrumat vocea.

– Ea e? s-a auzit o voce murmurând în spatele meu, iar eu m-am încordat toată.

– Da, logodnica lui James, a venit răspunsul șoptit..

– Biata de ea! Pare așa tânără. De când erau logodiți?

– Nu sunt sigură, dar se cunoșteau din copilărie.

O răsuflare mirată.

– Amorezați din copilărie. Ce tragic!

– Am auzit că le-a luat câteva săptămâni până să găsească trupul neînsuflăit. Ți dai seama? Să nu știi nimic?

Eu am gemut. Buza inferioară îmi tremura necontrolat.

– Hei! Puțin respect, vă rog, le-a interpelat tata cu severitate pe cele două cucoane din spatele nostru.

S-a ridicat de pe scaun, a trecut târșâind picioarele pe lângă mine și mama, lovindu-se de genunchii noștri, apoi s-a așezat, încadrându-mă între el și mama. M-a tras lângă el, protejându-mă de clevetile șușotite și de privirile indiscrete.

Orga a răsunat, anunțând începerea ceremoniei. Toată lumea s-a ridicat în picioare. Eu m-am ridicat încet, simțindu-mi tot corpul dureros și îmbătrânit, și m-am prins de strana din fața mea, ca să nu mă prăbușesc la loc pe banchetă. Toate capetele s-au întors spre capătul din spate al bisericii, unde mai mulți bărbați au ridicat pe umeri sicriul lui James. Privindu-i trecând prin fața preotului, mi-a trecut prin minte că ei cărau mai mult decât rămășițele pământești ale lui James, trupul lui prea descompus pentru a lăsa capacul sicriului deschis. Speranțele și visurile noastre, viitorul pe care ni-l proiectaserăm împreună, erau toate purtate pe umerii acelor bărbați. Planul lui James de a înființa o galerie de artă în centrul orașului, după ce renunța la afacerea familiei. Visul meu de a-mi deschide propriul restaurant după retragerea părinților mei din propria afacere. Băiețelul pe care mi-l imaginasem stând între mine și James, ținându-ne de mâini pe amândoi cu mânuțele lui mici.

Totul urma să fie îngropat azi.

Un alt suspin mi-a tășnit sfâșietor din plămâni, lovindu-se de zidurile bisericii, mai puternic decât notele tânguioase ale orgii.

– Nu pot face asta, m-am jeluît eu cu șoapte răgușite.

Să-l pierd pe James. Să simt privirile compătimitoare ale tuturor îndreptate către cea de-a doua strană, unde mă aflu, arzându-mi spinarea. Aerul acela înăbușitor, un amestec stătut de transpirație și

tămâie învăluite în parfumul dulceag, siropos al buchetelor de orhidee artistic amplasate prin toată biserica în stil *Mission*. Florile fuseseră cumpărate pentru nunta noastră, dar Claire Donato, mama lui James, dispusese livrarea lor pentru funeralii. Aceași biserică. Aceleași flori. Ceremonia greșită.

Am simțit că mi se strânge stomacul. Mi-am acoperit gura cu mâna și am încercat să îl ocolesc pe tata ca să ajung pe culoarul dintre strane. Mama m-a prins de mână și m-a strâns. M-a luat de braț, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul ei.

– Gata, gata, m-a alinat ea.

Lacrimile îmi șiroiau necontrolat pe obraji.

Bărbații au depus sicriul pe un podium metalic, apoi s-au retras la locurile lor. Thomas, fratele lui James, a venit în strana din față, lângă Claire, care era îmbrăcată într-un costum negru, cu părul argintiu prins într-un coc strâns și rigid, în ton cu ținuta. Phil, vărul lui James, a venit și el în strană, de cealaltă parte a lui Claire. S-a întors și s-a uitat la mine, plecându-și capul respectuos. Eu, cu un nod în gât, m-am dat înapoi puțin câte puțin, până când călcăiele mi s-au lipit de banca de lemn.

Claire s-a întors spre mine.

– Aimee.

Am privit-o tresărind.

– Claire, am murmurat.

De la aflarea veștii despre moartea lui James, abia dacă ne vorbiserăm. Ea se exprimase foarte limpede că prezența mea îi amintea prea mult de pierderea suferită, mezinul ei. Spre binele amândurora, eu am păstrat distanța.

Funeraliile au continuat cu o succesiune bine-cunoscută de ritualuri și imnuri. Eu am ascultat doar pe jumătate discursurile și aproape deloc predicile. La încheierea ceremoniei, m-am strecurat prin ușa laterală înainte să mă poată opri careva. Auzisem destule condoleanțe să-mi ajungă pentru două vieți.

Mulțimea s-a împrăștiat în curtea bisericii. Vedeam dricul în timp ce parcurgeam pasajul de legătură, sperând să plec neobservată. Am privit peste umăr și ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Thomas. Acesta a

străbătut cu pași mari pasajul cu boltă arcuită și m-a cuprins în brațe. M-a îmbrățișat strâns. Stofa aspră a costumului său mi-a zgâriat obrazul. Semăna cu James: păr și ochi negri, ten măsliniu. O versiune mai robustă, mai vârstnică, dar nu îmi inspira același sentiment ca el.

– Mă bucur că ești aici.

Îmi simțeam respirația în păr.

– A fost cât pe ce să nu vin.

– Știu.

M-a tras de lângă mulțimea ce se strângea în jurul nostru și ne-am oprit sub o boltă de trâmbiță înflorită de la marginea pasajului de legătură. Florile de lavandă se legănau sub adierea vânticelului după-amiezii de iulie. Negura țărmlui ce acoperise Los Gatos în orele dinaintea revărsatului zorilor dispăruse odată cu răsăritul soarelui. Ziua era deja prea caldă.

Thomas s-a dat înapoi și m-a prins de brațe.

– Cum îți merge?

Eu am clătinat din cap, lipindu-mi limba de bolta palatină pentru a înăbuși suspinul ce amenința să irupă. M-am eliberat din strânsoarea lui Thomas.

– Trebuie să plec.

– Plecăm cu toții. Vino cu mine în mașină. Te duc eu la cimitir și la masă după aceea.

Eu am clătinat din nou din cap. El îi adusese cu mașina la biserică pe Claire și pe Phil.

Thomas a oftat din greu.

– Nu vii.

– Doar la cimitir. Mi-am răsucit degetele în cordonul rochiei mele petrecute. Eu venisem aici în mașina părinților mei. Îmi propusesem să plec tot cu ei. Masa e dată de mama ta. Prietenii și rudele ei.

– Au fost în egală măsură prietenii lui James și ai tăi.

– Știu, dar...

– Înțeleg. A băgat mâna în buzunarul interior al hainei și a scos o foaie de hârtie împăturită. Nu sunt sigur când te voi revedea.

– Nu plec nicăieri. Doar pentru că James a... Am înghițit în sec și m-am uitat la pantofii mei negri cu talpă ortopedică. Nu erau pantofii

albi, decupați, din satin cu toc, pe care ar fi trebuit să îi port în această zi. Mă poți suna. Sau vizita, i-am sugerat.

– Am să călătoresc mult.

Eu am ridicat capul și am oftat.

– Poftim. Asta-i pentru tine.

Am despăturit hârtia pe care mi-o dăduse și am icnit. Era un cec personal de la Thomas. Cu o sumă foarte mare.

– Ce...?

Degetele au început să-mi tremure în timp ce mintea mea încerca să priceapă cifra notată pe cec – 227 000 de dolari.

– James avea de gând să își actualizeze testamentul după căsătoria voastră, dar a... Thomas și-a frecat maxilarul, apoi și-a lăsat mâna să-i cadă într-o parte. Tot eu sunt beneficiarul. Nu am intrat încă în posesia fondurilor din conturile lui bancare, dar asta e tot ce-ai fi primit tu, cu excepția părții ce-i revine din Donato Enterprises. Pe asta nu ar fi putut s-o treacă în testament.

– Nu-ți pot lua banii.

I-am întins cecul.

El și-a băgat mâinile în buzunare.

– Ba da, poți. Azi te-ai fi măritat cu el, așa că ar fi fost ai tăi.

Am studiat încă o dată cecul. Erau atât de mulți bani.

– Părinții tăi ies curând la pensie, corect? Le poți cumpăra restaurantul, sau îți deschizi propriul restaurant. James mi-a spus că asta ți-ai dori să faci.

– Nu eram decisă.

– Atunci, călătorește, vezi lumea. Câți ani ai, douăzeci și șase? Ai toată viața înaintea. Fă ce te face fericită. A zâmbit crispat, privind fix dincolo de mine, undeva în curte. Trebuie să plec. Ai grijă, bine?

M-a sărutat pe obraz.

Am simțit atingerea moale a buzelor lui, dar aproape că nu i-am auzit cuvintele. Vacarmul din curte se întetise, iar gândurile mele erau departe. *Fă ce te face fericită.* Habar n-aveam ce anume mă făcea fericită. Nu mai știam ce anume mă făcea fericită.

Am ridicat privirea pentru a-mi lua rămas-bun de la Thomas, dar el plecase deja. M-am întors și l-am văzut la capătul curții, împreună

cu mama și cu vărul lui. Ca și cum mi-ar fi simțit privirea, Phil a săltat capul și m-a privit în ochi. A ridicat din sprâncene cu un scop bine chibzuit. Eu am înghițit în sec. El s-a aplecat și a șoptit ceva la urechea lui Claire, apoi a pornit în direcția mea.

Aerul scliepa precum uleiul într-o tigaie încinsă. Am auzit vocea lui James. Un ecou de demult. *Haide să plecăm de aici.*

Am pus cecul în poșetă și m-am întors să plec, furișându-mă către parcare. Am lăsat în urmă trecutul meu, nesigură de viitorul meu, și fără să am nici cea mai vagă idee cum aveam să plec de acolo. Nu aveam mașină.

M-am oprit lângă bordură, cumpănind dacă ar fi oportun să mă întorc în curte și să îmi caut părinții, când o femeie mai în vârstă, cu păr blond tuns scurt, s-a apropiat de mine.

– Domnișoară Tierney?

I-am făcut semn cu mâna să mă lase în pace. Nu mai suportam să mai aud condoleanțe.

– Vă rog, este important.

Am ezitat, auzind tonul ciudat al vocii ei.

– Vă cunosc de undeva?

– Sunt o prietenă.

– O prietenă a lui James?

– A dumneavoastră. Numele meu este Lacy.

A întins mâna.

Eu m-am uitat la brațul suspendat în aer între noi, apoi mi-am ridicat privirea înspre ea.

– Scuze. Ne-am mai întâlnit?

– Am venit aici în legătură cu James. Și-a lăsat brațul jos și a privit peste umăr. Dețin informații despre accidentul lui.

O lacrimă mi s-a strecurat ca o mărgică în colțul ochiului. Am tras adânc aer în piept, plămânii mei șuierând de cât plânsesem în ultimele câteva săptămâni. James îmi spusese că va lipsi doar patru zile, o călătorie de afaceri scurtă. Lua avionul spre Mexic, scotea un client la pescuit, negocia niște contracte la cină și revenea acasă. Căpitanul ambarcațiunii spusese că James a aruncat undița, iar după ce el a verificat motorul, James dispăruse. Pur și simplu. Dispărut.

Asta se petrecuse cu două luni în urmă.

James a fost dat dispărut timp de patru săptămâni, în cele din urmă fiind declarat mort. Apoi, conform afirmațiilor lui Thomas, cadavrul lui James a fost adus de ape pe țărm. Lacy nu auzise probabil că trupul lui neînsuflăit fusese găsit. Caz închis.

– Ați ajuns prea târziu. El este...

– În viață. James trăiește.

M-am holbat la ea, stupefiată. Cine se credea femeia asta? Am arătat cu degetul spre dric.

– Priviți!

Femeia s-a uitat într-acolo. L-am privit pe șofer trântind ușa din spate și ocolind vehiculul ca să se așeze pe scaunul șoferului. A închis portiera și a pornit, ieșind din parcare și îndreptându-se spre cimitir.

Eu m-am uitat la ea cu un sentiment pervertit de satisfacție. Dar ea a continuat să urmărească sedanul negru, vorbind în șoaptă, pe un ton încărcat de fascinație.

– Mă întreb ce-o fi în sicriu.

– Așteptați-mă! Lacy s-a luat după mine, când încercam să mă strecur prin parcare. Vă rog să mă așteptați.

– Plecați!

Aveam ochii plini de lacrimi. Limba îmi era încărcată de salivă. Îmi venea să vomit, iar Lacy nu-mi dădea pace. M-am uitat spre stradă. Casa mea se afla la mai puțin de doi kilometri distanță. Aș fi putut merge pe jos acasă, de ce nu.

Am simțit cum mi se face rău. *Oh, Doamne!*

– Lăsați-mă să vă explic, a spus Lacy.

– Nu. Acum.

Am strâns buzele și m-am pitit după o furgonetă mare. Am simțit o căldură prin tot corpul. Am transpirat la axile și sub sâni. Simțeam o agitație interioară teribilă. M-am aplecat în față.

Tot ce ținusem în mine a început să se reverse, improșcând pavajul încins de soare de la picioarele mele. Mesajele vocale de la James care nu au mai venit niciodată. Noaptea în care așteptasem în singurătate

vestea că este în viață. Telefonul lui Thomas, cel pe care visasem să îl primesc. James murise.

Apoi Claire, care insistase ca funeraliile să se desfășoare în ziua fixată pentru nunta noastră. Făcuse deja programare la biserică, iar rudele ei aveau deja rezervări pentru călătorie. De ce să le anuleze sau să își refacă planurile?

Un alt fior mi-a scuturat tot corpul. Am vomitat până a început să mă doară capul și mi s-a golit stomacul. Apoi am plâns. Cu suspine care îmi emaciau parcă tot trupul. Lacrimi grele cădeau pe asfalt, în amarul vărsat acolo.

Într-un ungher îndepărtat al creierului, am înțeles că ajunsesem la apogeu. Măcar de-aș ajunge acasă ca să mă prăbușesc cu perna lui James în brațe. Nu aici, în parcare, la nici treizeci de metri de mulțimea de oameni și lângă o străină care se ținea scai de mine.

M-am sprijinit de furgonetă și m-am așezat pe bara de protecție. Lacy mi-a întins o sticlă cu apă.

– E sigilată.

– Mersi.

Măinile îmi tremurau și nu reușeam să strâng degetele în jurul dopului mic, așa că ea a luat sticla din mâinile mele și a deschis-o. Am băut un sfert de sticlă pe nerăsuflăte.

Lacy a scos câteva șervețele din geanta ei de umăr.

– Poftiți. M-a privit cum îmi șterg buzele și îmi suflu nasul, jucându-se în timpul ăsta cu bareta poșetei. Mai bine?

– Nu.

M-am ridicat în picioare, vrând să plec acasă.

Mâna lui Lacy a dispărut din nou în geantă. A început să cotrobăie prin ea și a scos o carte de vizită.

– Trebuie să vă vorbesc.

– Nu mă interesează ce vindeți.

S-a înroșit.

– Eu nu vând nimic. Este ceva...

S-a întrerupt, cercetând locul de parcare din spatele nostru, înainte să se uite din nou la mine.

Eu am clipit, șocată de intensitatea ochilor ei albaștri ca lavanda. Instinctul mi-a șoptit atunci că știe ceva.

– Nu vând nimic și îmi pare foarte rău pentru felul *cum* am spus ceea ce am spus, dar este adevărat. Treceți pe la mine cât de curând puteți.

Mi-a luat mâna liberă și mi-a pus cartea de vizită în palmă. Apoi s-a retras și a dispărut după furgonetă.

S-au auzit niște pași apropiindu-se, tocuri alergând pe pavaj.

– Aici erai, a spus Nadia, gâfâind. Te-am căutat peste tot. Te caută părinții tăi.

Valuri de păr castaniu i se revărsau în jurul umerilor. Cocul din creștetul capului i se desfăcuse, probabil din cauza agitației căutării mele.

Kristen s-a oprit lângă ea, gâfâind. Un fir dus al ciorapului urmărea conturul lateral al gambei.

Ele ar fi trebuit să îmi fie domnișoare de onoare.

– Ce faci aici? a întrebat Kristen cu voce pițigăiată, alterată din cauza efortului.

– Am...

M-am oprit, nedorind să explic că mă ascundeam, că fusesem urmărită de o străină prin parcare și că apoi vomitasem pe pantofi.

– Ai ce? a insistat ea. Nadia a înghiontit-o cu cotul și a indicat cu capul spre asfaltul de la picioarele mele. Kristen a făcut o grimasă când văzu pavajul improșcat cu vomă. Of, Aimee! a gemut ea.

Îmi ardeau obraji. Mi-am plecat fruntea. Am citit cartea de vizită din mână.

LACY SAUNDERS
CONSILIER PARAPSIHOLOGIC,
CONSULTANT & CARACTEROLOG
OMORURI, PERSOANE
DISPĂRUTE & MISTERE NEELUCIDATE
VĂ AJUT SĂ GĂSIȚI RĂSPUNSUL PE CARE ÎL CĂUTAȚI.

Am simțit un junghi rece în inimă. Am privit în direcția în care plecase Lacy. Nu se mai vedea niciunde.

– Ce-i aia? a întrebat Nadia.

I-am dat cartea de vizită, și ea a dat ochii peste cap.

– Pfua, nebunii sunt deja pe urmele tale.

– Cine?

Kristen s-a uitat peste umărul Nadiei.

Nadia a împăturit rapid cartea de vizită și a băgat-o în poșetă.

– Nu fi naivă, Aimee. Oamenii vor profita de tine.

– Cine anume? a întrebat Kristen din nou. Ce scrie pe cartea aia de vizită?

– Nimic care să merite timpul lui Aimee.

Nadia avea dreptate, mi-am zis eu. Lacy era o nebună. Câtă îndrăzneală, să mă abordeze chiar azi. Probabil că urmărirea anunțurile de înmormântări în secțiunea de necrologuri din ziare.

Kristen m-a luat de braț.

– Hai să mergem, iubito. Te ducem noi la cimitir. Hai să-ți găsim părinții și să îi anunțăm că mergi cu noi. Nick așteaptă la mașină,

Nick. Soțul lui Kristen. Cel mai bun prieten al lui James. James.

Am lăsat-o pe Kristen să mă tragă după ea.

– Aveam de gând să mă duc acasă.

Ea s-a uitat la pantofii mei cu talpă ortopedică de zece centimetri și a ridicat o sprânceană perfect pensată.

– Sigur că da.

După înmormântare, Nick ne-a dus pe toate acasă la mine. Kristen și Nadia au venit cu mine înăuntru. Eu m-am oprit în ușă, între intrare și camera din față a bungalow-ului nostru cu trei dormitoare și am privit împrejur. Fotoliile fără brațe din piele caramel și sofa gri-maronie de găitan. Un televizor cu ecran plat încastrat într-un armoar din lemn de nuc, cu ușile lăsate larg deschise ultima oară când m-am uitat la televizor, oricând o fi fost asta. Trei dintre picturile înrămate ale lui James decorau peretele de deasupra bufetului de lângă ușa de la intrare.

Totul era la locul lui, cu excepția bărbatului care locuise acolo.

Mi-am aruncat cheile și poșeta pe bufet.

Nadia a traversat sufrageria și a ajuns în bucătărie, pocnetul tocurilor ei pe parchet răsunând în toată casa.

– Vrei ceva de băut?

– Ceai, te rog.

Mi-am scos pantofii și mi-am întins degetele de la picioare.

Nadia a luat blenderul. A scos cuburi de gheață din tăvița din congelator și le-a pus în carafă. Acestea au început să trosnească în contact cu suprafața mai caldă a sticlei.

– Ce-ai zice de ceva mai tare?

Eu am ridicat din umeri.

– Sigur. Mi-e indiferent.

Kristen a ridicat privirea din locul de lângă masa de cafea unde își scosese pantofii și s-a încruntat. S-a aprofundat în fotoliul de piele cel mai apropiat de șemineu, strângându-și picioarele sub ea. I-am simțit privirea urmărindu-mă în timp ce m-am dus în dormitorul matrimonial.

M-am dus direct la dulapul pe care eu și James îl împărțisem și am deschis ușile șanfrenate. Hainele mele atârnavă alături de costumele lui. Toate în nuanțe de antracit, negru și bleumarin. Unele cu dungi fine, dar majoritatea uni. Costume ale puterii – așa le numise el. Atât de diferite de cămășile ecosez de toată ziua și de blugii pe care îi purtase acasă.

Uitându-te prin garderoba lui, ai spune că aceste haine aparțin unor indivizi diferiți. Uneori, și eu avusesem senzația că trăiam cu doi bărbați diferiți. Bărbatul care lucra pentru Donato Enterprises era sobru și politicos spre deosebire de artistul nonconformist, cu mâinile suflecate și picături de vopsea pe antebrate.

Pe amândoi i-am iubit.

Mi-am lipit nasul de manșeta cămășii lui albastre, preferate, și am inhalat. Lemn de santal și ambră din belșug, colonia lui, amestecate cu un strop de diluant folosit pentru curățarea ustensilelor de pictat. Purtase această cămașă ultima oară când pictase, iar sub pleoapele mele închise l-am văzut, mușchii umerilor mișcându-i-se pe sub țesătura albastră-deschis în timp ce mânuia pensula.